

Valoa pimeyteen

Harmaa sumu asuu kostean, viileän, hiljaisen maiseman yllä. Nopeasti laskeutuva pimeys häivyttää viimeisetkin loppusyksyn paljaiden puiden yksityiskohdat näkyvistä. Horisonttiin piirtyy kaukaisuuden valot, kuin pehmeän harson takaa. Lähestyvän valon juhlan - Joulun, valot odottavat vielä sytyttämisiään, vuoden pimein aika imee sitä ennen tehokkaimpienkin valaisimien vaikutuksen mustaan syvyyteensä.

Politiikan syövereistä on viimein sukeltanut esiin selkeä ratkaisu siihen, mille suunnalle maakunta tulee suuntautumaan. Ainakin toistaiseksi. Vuoden siirtymäaika eteläisestä, pohjoisen aluehallintokeskuksen alaisuuteen oli se kompromissi, johon kotikaupunkimme juonittelevat edustajamme lopulta kaikesta huolimatta saavat tyytyä. Onko tosiaan kielellisen vähemmistömme edustajilla niin tiukka poliittinen ote vastustajan munista, ettei maakunnan selkeää päätöstä suuntautumisesta voitu noudattaa alun alkaen? Ja mitä tulee vaatimukseen sujuvasta toisen kielen taitamisesta pohjoisella suunnalla, niin samaa voidaan kysyä myös eteläisen suunnan osalta. Orpo olo olisi siellä jossain rannikkoseudun käräjäsaliissa, seistä maan pääkieltä puhumattoman tuomarin silmäiltävänä. Svava på det, din jävel!

Maamme teillä liikkuu päivittäin kymmeniä, ellei satoja mahdollisia murhaajia täysin vapaana. Rattijuopumuksesta kiinni jääminen kun on parhaimmillaankin, tai pahimmillaan, satunnaista tai vain huonoa tuuria. Kuluneella viikolla ehdotettiin ajokorttiin lisättävää rattijuoppoleimaa. Tuskin mikään leima paperissa estäisi lähtemästä liikenteeseen juopuneena, sellaisen mieliteon iskiessä päälle. Ainoastaan valvonnan lisääminen poistaisi ongelman. Ensimmäisin kerran kiinni jäätyään saisi ajokorttiin kyseisen leiman, toisella kerralla lähtisi sitten kortti kokonaan, ja kolmannella, jos sellaista tulisikaan, lähtisi sitten kulkupeli ja vapaus. Julkisuudessa on hehkutettu jonkinlaisella sankarin maineella jopa viitisenkymmentä kertaa rattijuopumuksesta kiinni jääneitä, tällaiset antisankarit tulisi sijoittaa asiaankuuluviin laitoksiin, pysyvästi.

Kuluvan kuukauden perjantai ja kolmastoista päivä ei ollutkaan epäonnen päivä, ainakaan Kaustislaisille. Tuolloin nimittäin saivat lukea lehdestä ilouutisen; Kaustinen takaa kansanmusiikkijuhlat. Vastoin kunnanhallituksen esitystä, ei valtuusto ampunutkaan itseään jalkaan hylkäämällä kansanmusiikkisäätiön lainantakausta. Samaisen lehtijutun loppu ei ollutkaan enää niin kiinnostava. Yhden äänen enemmistöllä korotettiin kunnallisveroa prosentin verran. Nähtäväksi jää, kuinka pitkälle korotus riittää, jos ensi kesän festivaalit sattuisivat jäämään tavoitteistaan. Siinä tapauksessa ensi vuoden syksyllä voidaan todistaa sekin ihme, kun Isokankaan Santerin ennustuksen mukaan - Kaustisella kivetkin soi -, itkuvirttä kenties tapailee.

Taantumasta, tai sikaflunssasta huolimatta joulua vietetään tänäkin vuonna. Menneiden vuosien ostosriehaa tuskin tullaan näkemään, mutta paluu kohtuullisuuteen ei tee pahaa kenellekään, paitsi kauppiaiden kukkaroille. Joulussa on sitten tunnelmaa ja sanomaa sitäkin runsaammin. Takavuosina tunnelmaa jouluaattoon löytyi yllättävästä lähteestä. Vielä kun näilläkin seuduilla saatiin nauttia kielikylvystä ruotsin television kanavien muodossa, nähtiin aina jouluaattoisin tunnelmallinen vanha mustavalkoinen elokuva: Tomten, en vintersaga. Tulevana jouluna. katsottuani elokuvan lumisateiselta VHS-nauhalla, on joulun tunnelma täydellinen, vaikka ei maassa lunta olisikaan.

*Tuima talven on pakkaneen,
tähdet kiiluvat yöhön,
kansa kartanon hiljaisen
nukkuu aamuun ja työhön.
Verkkaan laskee jo kiekko kuun,
lunta täynnä on oksat puun,
kattojen päällä on lunta.
Tonttu ei vaan saa unta.*

RAUNO NIIRANEN
rauno.niiranen@suomi24.fi